

paa en Formue- og Indkomstskat, som den kaldes, ville vænne sig mere dertil, naar de lægge Mærke til, at i den Retning, dette Lovforslag gaar, kommer det egentlig talt henimod en Formue- og Veilighedsbeskatning i videre Forstand af Ordet. Formuen behøver jeg ikke at opholde mig ved. Den forstås let. Men med Hensyn til Veiligheden mener jeg, at det ikke er en ren Indkomstskat, men at man har taget saa mange Hensyn, taget Anledning til saa mange Lempelser, at man ved at arbejde videre i den Retning virkelig kommer til at tage Veilighedsmomentet med i høiere og høiere Grad. Det er særlig § 14, hvor dette viser sig. Der kan naturligvis strides meget om de forskellige Tal, som staa nævnte her, især i første Stykke, hvor der staa, hvor stort Afdraget skal være. Det kan man imidlertid let komme ovenovs om. Det andet Stykke indeholder i Grunden Meget, men burde indeholde endnu Mere. Det forekommer mig, at det er det Sted i hele Lovforslaget, som er mest modtageligt for Udvidelighed, mest elastisk. Der siges, at hvor særlige Forhold, saasom Sygdom, Gjæld eller deslige, maa tale for, at Vedkommende ikke ansættes til Skat efter sin hele i Overensstemmelse med Foranstaaende udfundne Indtægt, er Egningskommissionen berettiget til at foretage en Nedsættelse. Her kunde vistnok indføres meget Mere, efterhaanden gives flere og flere Regler, og hvis man vilde sige: Denne Bestemmelse skal først prøves i Praxis, saa siger jeg, at Praxis og Theori maa gaa Haand i Haand eller rettere sagt skifte. Man kommer ingen Vegne, naar man ikke giver Regler, prøver dem og arbejder videre. Men der er Noget, der mangler. Vel hedder det „eller deslige“, hvori der kan lægges saa Meget. Men det kommer ikke til at omfatte Formuen, men kun Indtægten. Lad os antage, at en Mand eier et Skib til en Værdi af 10,000 Kr., det er altsaa hans Formue. Det seiler han med, men lider Tab, han har ikke nogen Indtægt deraf, men han bliver altsaa beskattet og kommer til at lide temmelig uretfærdig, og her ser jeg ikke, at det er muligt at tage Hensyn til Veilighed. Det er disse almindelige Bemærkninger, jeg ønskede at gjøre, og dernæst skal jeg gjøre et Par Bemærkninger om Enkeltheder i Lovforslaget. Jeg kommer da først til § 8, som siger, hvad der iøvrigt er en gammel, kjendt Ting, at Kongen bestemmer den Skat, som skal svares af Kongehusets Medlemmer. Denne Bestemmelse har en Historie, som jeg antager, at den meget ærede Indbringer af Lovforslaget (Mourad) mindes meget godt. Det meget ærede Medlem fra Middehøjs (Mourad) indbragte nemlig som Indenrigs-

minister i Slutningen af Maret 1860 en Skattelov, den, som nu gjælder for Kjøbenhavn, den kjøbenhavnske Indkomstskattelov, og der var en Del Forhandling om, hvorledes man skulde stille sig lige overfor Kongehusets Medlemmer. Der var Forslag om at fritage dem helt, men det vilde Thinget ikke gaa ind paa, da de hidtil havde været beskattede. Der var Tale om, at de selv skulde bestemme deres Skat, men det fandt man ikke heldigt, fordi de derved bleve udsatte for Kritik. Derfor foreslog den daværende ærede Ordfører, og det blev tiltraadt af den daværende høitæredede Minister, det meget ærede Medlem fra Middehøjs, at Kongen skulde bestemme Kongehusets Medlemmers Skat. Men heri kan ogsaa efter min Mening ligge en Fare. Det kommer an paa, hvad man forstaar ved Kongen i dette Tilfælde. Forstaar man ved Kongen Kongen med den ansvarlige Minister ved sin Side som Medunderskribende, anser jeg denne Bestemmelse for meget rigtig, da rammer Kritiken ikke Kongen. Men jeg tror ikke, at det staa klart for Alle, hvorledes virkelig dette skal fortolkes, og jeg vilde anse det for meget heldigt, om man her vilde tilføje, at Kongen bestemmer under vedkommende Ministers Ansvar den Skat, som Kongehusets Medlemmer skulde svare, medmindre man vil lade hele Stykket falde bort, hvilket jeg vilde anse for det Heldigste, thi jeg indser ikke, hvorfor nogle Statsborgere i saa Henseende skulle stilles anderledes end Andre. Men jeg kunde maaske ved samme Veilighed faae at vide, hvorledes man i Praxis fortolker dette, om virkelig det er Tilfældet, hvad der er utviveligt om, at vedkommende ansvarlige Minister medunderskriver, naar Kongen ansætter Skatten. Jeg tror, at det har sin praktiske Betydning ogsaa i dette Tilfælde, fordi der let kan juge sig Kritik om i Krogene, og det er ikke heldigt, at denne Kritik kommer til at ramme den uansvarlige Konge, hvis Person er hellig og ukrænkelig. Jeg skal nævne et Exempel paa, at noget saadant let kan være Tilfældet. Jeg har Saaledes bemærket, at der i en hel Mængde Provindeblade i den nyeste Tid har været aftrykt et lille Stykke med Overskrift: „Af Morgenbladets Brevkasse“, og dert staa: „En Indsender spørger: Hvori ligger det, at Kongehuset ikke betaler Indkomstskat i samme Forhold som andre Folk? Prinds Waldemar f. Gy. har 24,000 Kr. i aarlig Indtægt og betaler 300 Kr. i Skat, medens Andre a 3 pCt. betale 720 Kr.“ Derpaa svarer naturligvis „Morgenbladet“ ganske rigtig, at det er Kongen, der ansætter Skatten. Men naar den, der ikke er nærmere bekendt med den konstitutionelle Mechanisme, læser dette,